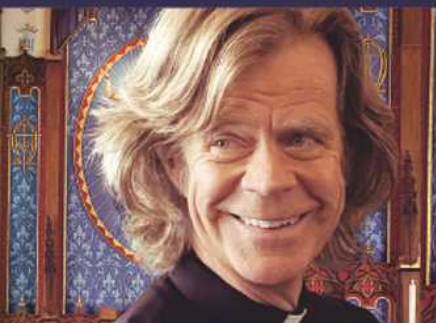

Cheryl T. Cohen Greeneová
a Lorna Garanová

INTIMNÍ ŽIVOT

Zpověď
sexuální terapeutky,
která místo slovem léčí
vlastním tělem

★★★★ JEDEN Z
NEJÚCHVATNĚJŠÍCH FILMŮ ROKU.
- THE NEW YORK OBSERVER

Předloha filmu

SEZENÍ

vítěze Sundance festivalu

**intimní
život**

intimní život

**zpověď
sexuální terapeutky,
která místo
slovem
léčí vlastním tělem**

**cheryl t. cohen greeneová
a lorna garanová**

Přeložil Viktor Faktor

poznámka ke jménům a dalším identifikujícím detailům

Tato kniha je tvořena příběhy z mé praxe. Jména a fyzické i osobní rysy jsem v ní změnila, abych ochránila soukromí klientů. K mnohým událostem, které zde uvádím, došlo již před řadou let, a z toho důvodu jsem musela dialogy a smyslové detaily, které mi nezůstaly v paměti, rekonstruovat. Kvůli ochraně soukromí mnoha mých osobních přátel, členů rodiny a známých uvádím jejich smyšlená jména.

Copyright © 2012 Cheryl T. Cohen Greene with Lorna Garano
Translation © Viktor Faktor, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-796-2 (PDF)

*Mému manželů Bobovi,
jehož láska a podpora mi umožnily sepsání této knihy.
Miluju tě!*

obsah

předmluva	ix
úvod	xiii
1. u konce s dechem: mark	1
2. utajené hříchy	25
3. neslučitelné rozdíly: brian	33
4. sexuální maniačka	51
5. kouzlit neumíme: george	65
6. žádná panna marie	70
7. lépe pozdě než nikdy: larry	78
8. na západ	87
9. ztracená dokonalost: mary ann	110

10. jak jsem se stala náhradní partnerkou	123
11. víc než klient: bob	140
12. druhá rodina	152
13. co kdyby: bradley	167
14. nová děsivá nemoc	173
15. záhada orálu: kevin	180
16. není to vaše dcera?	188
17. fantazie: derek	203
18. <i>monsieur</i> žnec	212
19. sex a poněkud starší dáma: esther	228
20. pořád vařím	234
poděkování	254

předmluva

K terapii pomocí náhradního, cizím slovem surogátního partnera nebo partnerky jsou třeba tři lidé: klient či klientka, náhradní partner nebo partnerka a terapeut nebo terapeutka. Terapeutkou, která to všechno splétá dohromady, jsem tady já. Vybraným klientům poskytuji základní doporučení terapie pomocí náhradní partnerky.

Jakmile tento proces s náhradní partnerkou započne, po každé její schůzce s klientem se s ní poradím a naplánujeme další schůzku. Poté klient zpracuje tuto náhradní zkušenost při terapeutickém pohovoru na schůzce se mnou. Společně s Cheryl jsme probraly přes sto sexuálních směřování klientů, kteří hledali něco lepšího.

Třicetiletá spolupráce s Cheryl a s našimi klienty mě naučila mnoha věcem. Zde jsou tři nejdůležitější: sexuální terapie, podobně jako život, není nikdy lineární, takže je vždy dobrou strategií udržovat si jistou zásobu energie. Otevřený náhradní partner nebo partnerka dokáže najít opravdovou sexuální přitažlivost i v lidech, kteří by se téměř jistě nehodili na obálku časopisu. A konečně, skvělého náhradního partnera nebo partnerku nezastaví ani „věk AIDS“ a neodradí jej od výkonu.

Cheryl je přesně tenhle ten typ. Je to osoba, vedle níž chci sedět na konferencích o sexualitě, abych si mohla okamžitě vyslechnout její názory na výzkum a na to, jaký to bude mít význam pro její práci. Snadno přijímá sexuální realitu, ale halí ji do měkkého obalu optimismu a téměř neomezeného soucítění.

Musí se chovat soucitně. Když je třeba s jinou nahou osobou otevřeně hovořit o tom, jak se někoho dotýkat a jak doteky přijímat, je ryzí schopnost vcítění nutná. Je jí rovněž zapotřebí při vysvětlování, že pro budoucí sexuální partnery je nezbytná i dobrá sexuální hygiena. Náhradní partner nebo partnerka, není-li upřímný, nemůže sloužit jako model funkční sexuální komunikace v reálném světě. To, že Cheryl seděla nahá před svými klienty, ji za celá ta léta přivedlo k nekonvenční, nicméně velmi uspokojující profesi.

Náhradní partnerky jsou vychovatelky svých klientů a také „normalizátorky“. Mnozí klienti začínají se sexuální terapií v téměř konečném stadiu své vylučnosti a v domněnání, že už nemají žádnou naději a není jim pomoci. Řada z nich, o kterých jsem s Cheryl hovořila, přichází v duševním stavu, který by se dal popsat slovy „mají jednu botu přibitou k podlaze“. Krouží okolo své „záležitosti“ jako kolem horké kaše a nejsou schopní se svými sexuální problémy nic učinit. Terapie náhradním partnerstvím se však nejen soustřeďuje na klienta, ale především mu pomůže vymanit se ze souboru představ, které mu tu jednu botu k zemi přibily.

Klienti ovšem nejsou jediní, kdo má o sexu celou řadu nejrůznějších mylných domněnek. Vzpomínám na jednu konferenci o sexualitě, na které měla Cheryl přednášku. Bylo to v roce 1985, kdy AIDS už byl ve světě sexuálního kontaktu realitou. Posluchači sestávající ze sexuálních terapeutů, vědců a pedagogů netrpělivě čekali na Cherylinu přednášku o tom, jak se coby surogátní partnerka chová, jestliže v „sexuální krajině“ objeví vážné, život ohrožující, pohlavně přenosné nebezpečí. Vždyť jak by mohla náhradní partnerka použít u muže s poruchou erekce kondom?

Jako na mnoha hotelových konferencích byl i zde v zadní části sálu stůl s kontinentální snídaní. Protože Cheryl si na svou přednášku kondom přinesla, požádala

kohosi v publiku, aby jí podal ze stolu banán. V sále zazněl smích. Jakmile dobrovolník banán donesl, vyzvala jej Cheryl, aby ho snědl, což vyvolalo další salvu smíchu.

Poté Cheryl poprosila konzumenta banánu, aby jí dal slupku. Před konferenčním sálem plným lidí pak otevřela balíček s kondomem – v jedné ruce držela slupku, zatímco druhou na ni během tří vteřin kondom navlékla. Podobnost prázdné banánové slupky s ochablým penisem byla zřejmá. Případ byl uzavřen.

Mnozí klienti mají pochybnosti o své sexuální atraktivitě. Vzpomínám si, že jsem se jednou Cheryl ptala, jak to dělá s jistým mužem, kterého jsme obě znaly. A také jsme věděly, že součástí jeho pokroku by byla víra, že by mohl nějakou ženu přitahovat. Zajímalo mě, jak na tom pracuje. Se svým zřetelným bostonským přízvukem okamžitě odpověděla: „Má velké uši a tlustý krk. Sexuálně mě to přitahuje.“ To je důvod, proč úžasný Markův příběh v úvodní kapitole vyznívá důvěryhodně. Pokud měl někdo důvod pochybovat o své přitažlivosti, byl to právě on.

Člověk by si mohl myslet, že Cheryl, která tuhle práci vykonává už tolik let, budou její klienti už trochu nudit nebo se k nim bude chovat s jistou lhostejností, protože je učí stále znovu stejné věci. Ale není tomu tak. Po každé když probíráme poslední schůzku s naším společným klientem, Cheryl vždy detailně vysvětlí, co mu říkala, jako bych to slyšela poprvé a jako by to ona sama poprvé pronášela. Neexistuje způsob, jak takový zájem předstírat, ale je to důvod, proč téměř sedmdesátiletá žena dělá svou práci s takovou radostí a tak cílevědomě.

Přednášely jsme společně na mnoha konferencích, byly jsme svědky změn v našich životech a působily jsme v různých médiích v naději, že poskytneme lidem poučení, abychom pak třeba zjistily, že působení videonahrávek naše výchovné záměry někdy poněkud zkreslilo. Mám tu čest napsat, že úvod k této knize se čte s pocitem, jako by člověk visel z útesu, navzdory tomu,

že znám všechny zákruty a zvraty dějové linie, mnohé z postav i to, jak to s nimi dopadne. Mohu jen doufat, že i vy, právě tak jako já, budete pokládat za výsadu, že se s vámi Cheryl podělí o svoje myšlenky.

– Louanne Cole-Westonová, PhDr.

úvod

Měla jsem přes devět set sexuálních partnerů. Nesouložila jsem se všemi, ale s většinou ano. Někdy to v rozhovorech, které poskytuji, prozradím, a jistě si umíte představit, že to vyvolá silnou reakci. Často se posluchačů ptám, co jim vytane na mysli, když toto číslo slyší. Zde je pár nejčastějších odpovědí: kurva, děvka, běhna. Ani jedním z toho nejsem, přestože řada lidí se mnou nepochybně nebude souhlasit. Jsem náhradní partnerka. Mnoho lidí si myslí, že to znamená, že odnosím děti neplodným párům. Když jim vysvětlím, že přímou metodou pomáhám klientům překonat sexuální problémy, jsou stále ještě dost zmatení. Není to prostitute? ptají se v duchu a někdy i nahlas.

Ale zatímco prostitute je jedním z nejstarších celosvětových povolání, náhradní partnerství patří naopak k těm nejnovějším. Klienti o mně vždy hovořili jako o terapeutce kolegyni, s níž mohou o všem promluvit. Mohou je trápit potíže s erekcí, předčasná ejakulace, úzkostné pocity ze své sexuality, malá nebo žádná sexuální zkušenost, špatné mínění o vlastním těle nebo různé kombinace těchto potíží. V podstatě všichni muži (a někdy i ženy), které vídám, touží po intimnějších a láskyplnějších vztazích, a to jak v ložnici, tak i mimo ni. Úkolem surrogátní partnerky je poskytnout jim základní nástroje k vytvoření zdravých a láskyplných vztahů.

Jako náhradní partnerka mám k dispozici řadu cvičení, které s klienty praktikuji, abych jim pomohla vyřešit

problémy a dosáhnout jejich cílů. Značnou část svého času trávím poučováním o anatomii a sexualitě. Úzce spolupracuji s jejich terapeutem či terapeutkou a po každé schůzce s klientem s nimi probírám jeho pokrok. S každým klientem mívám obvykle šest až osm schůzek. Jedním z největších omylů ohledně mé práce je představa, že s nimi na každé schůzce provozuju pohlavní styk. Je sice pravda, že s většinou svých klientů sex mám, ale dochází k tomu teprve po jistém počtu cvičení zaměřených na uvědomování si těla, vlastních představ o něm, uvolnění a vybroušení komunikačních schopností. Při pozdějších schůzkách je obvyklé, že dojde na sex. Je ovšem třeba si uvědomit, že nejsem „náhražkou sexu“, nýbrž „náhradní partnerkou“. Mým konečným cílem je vytvořit pro klienta model zdravého intimního vztahu a to obsahuje víc, než jen pohlavní styk.

Mí klienti pocházejí ze všech ras a společensko-ekonomických prostředí. Nejmladšímu klientovi, se kterým jsem pracovala, bylo osmnáct, a nejstaršímu devětaosmdesát. Našli by se mezi nimi generální ředitelé, řidiči nákladních automobilů, právníci i tesaři. Někteří byli parádní chlapi, jiní vypadali obyčejně. Pracovala jsem se sedmdesátníkem, který byl panic, univerzitním studentem trpícím předčasnou ejakulací a s mnoha muži různého věku, kteří nevěděli, jak mluvit o sexu.

S touto prací jsem začala v roce 1973 a má cesta se kle-
ne nad sexuální revolucí naší společnosti i mojí vlastní. Vyrůstala jsem ve čtyřicátých a padesátých letech, to znamená v době, kdy sexuální výchova byla, mírně řečeno, neznámou věcí. Jak jsem se sama vzdělávala, zjišťovala jsem, že většina toho, čemu mě učili o sexu, byla zdeformovaná nebo mylná. Ponaučení se mi dostávalo z hřišť, z kostela a z médií. Moji rodiče o sexu téměř nehovořili a ještě méně mě o něm informovali. A mnozí rodiče jsou k poskytování spolehlivé a nezaujaté sexuální

výchovy bohužel ještě dnes vybaveni právě tak nedostatečně, jako byli ti moji před půlstoletím. Často myslím na to, o kolik by naše děti byly chytrější, zdravější a šťastnější, kdyby jejich rodiče měli informace a schopnosti, aby s nimi vedli upřímné debaty přiměřené jejich věku.

V kontrastu s tím, v co jsme já a spousta dalších v nadšených dnech sexuální revoluce doufali, až příliš mnoho z nás má o sexu a vlastních tělech zmatené představy a mizivé znalosti. Útoky na sexuální výchovu založenou na faktech, vedenou těmi, kteří by rádi vrátili hodiny nazpátek, a záplava dezinformací, jaká se na nás valí z médií po čtyřiaadvacet hodin denně, mnohé z nás potom zmátly ještě víc. Vyprávíme vtipy o sexu, konáme proti němu shromáždění, odhalujeme lidi, kteří provozují nevhodný sex, a přestože nejsem rozhodně první, kdo na to poukazuje, využíváme sexu k prodeji všeho od žvýkaček až po automobily. S poctivými a vyzrálými veřejnými debatami bez předsudků nicméně máme velké potíže.

Již dlouho jsem si přála vyprávět svůj příběh a má motivace k tomu se s postupem let vyvíjela a rozšiřovala. Jedna věc se však nezměnila, a to má víra v sílu příběhů k naší inspiraci a výzvam. Můj život je v mnoha ohledech paradigmatický. Vyrůstala jsem v době, v níž panovalo přísné dogma o ženské sexualitě. Pramenilo z náboženských i „světských“ zdrojů. Když se ohlédnu nazpátek na svůj život, divím se, proč kolem jednoho z nejpřirozenějších a nejzdravějších lidských pudů panoval takový stud a pocity viny, a také tomu, jaký to na mě jako na mladého člověka mělo vliv. Patřím ale do doby prudkého nárůstu porodnosti a můj život se klene přes dvě éry. V šedesátých letech mi bylo přes dvacet. Měnící se společenské větry doby mě vybízely k otázkám a k novému promyšlení téměř všeho, čemu jsem se učila. Mnohé názory na sexualitu, které mi byly vštěpovány v dětství, po vyzvednutí na světlo nepřežily. Tento proces vyvrcholil mou životní dráhou náhradní partnerky.

Kromě vlastního příběhu se zde s vámi podělím i o řadu zkušeností svých klientů, protože věřím, že nám o sexualitě a záležitostech, které ji mohou komplikovat, můžou říct mnohé. Jejich zkušenosti poskytují vzácný pohled na to, co skutečně vytváří a léčí sexuální potíže.

Pokud to ještě není zřejmé, předpokládám, že bych měla přiznat, že tuto knihu beru jako poslání. Doufám, že bude, byť jen nepatrným způsobem, inspirací k poctivé debatě o sexualitě. Věřím rovněž, že se stane inspirací pro čtenáře, aby přijímali a ctili svou sexualitu v každém věku. Každý má právo na uspokojení a láskyplný sex, a jak vyplývá z mých zkušeností, tyto dvě věci většinou souvisejí s dobrou komunikací, sebeúctou a ochotou objevovat. Je tudíž mým cílem inspirovat k otevřenému a nebojácnému myšlení, které právě k tomu povede.

1.

u konce s dechem: mark

Mark O'Brien pootevřel ústa a tiše škytl. Uchopila jsem hadičku táhnoucí se jako plastový úponek z přenosného respirátoru, který asistentka připnula k desce stolu. Posadila jsem se a zavedla ji Markovi do úst. Nádrem jsem se mu přitom otřela o tvář a oba jsme se usmáli. Mark stiskl plochý náustek hadičky mezi rty a ozval se sykot, jak se mu plíce plnily vzduchem. Zavřel oči. Kochal se dostatkem kyslíku, což my ostatní pokládáme za samozřejmost. V přístroji zablikalo světlo a ozval se tikot. Uvolnil rty a otevřel oči. Jemně jsem mu vytáhla hadičku z úst a položila ji na jeho polštář, těsně vedle pŕlměsíce z krŕpějí potu na jeho čele. „Jak se cítíš?“ zeptala jsem se ho. „Dobře, Cheryl. Nebylo to tak hrozné, jak jsem se obával, a jsem rád, že jsem to podstoupil.“ Pak se příjemně, chlapecky usmál.

Bylo to v roce 1986 a v té době už jsem byla náhradní partnerkou třináct let. S postiženými klienty jsem pracovala už předtím, ale s žádným to nebylo tak obtížné jako s ním. Šestatřicetiletý Mark prožil většinu života se železnými plícemi, poté co v šesti letech onemocněl obrnou. Vlastními plícemi dokázal dýchat jen po omezenou dobu a se mnou se mohl v prostorné chatě v Berkeley, kterou si k naší první schůzce vypůjčil, setkat jen za přispění respirátoru.

Železné plíce se říká dýchacímu přístroji. Vypadaly jako široký válec s pákami a ciferníky, v němž vĕzelo celé Markovo tělo a vyčnívala jen hlava. Fungovaly tak, že